

ΑΡΑΨ ΙΠΠΕΥΣ

κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, σταματῶσι, ἐξάγουσιν τὸ μολυβδό-
βόλον των, καὶ πλειστάκις, οὐχ ἴσοι πρὸς ἴσους, ἐπι-
στρέφουσιν ὀπίσω, ἐφοδιάζονται καὶ ἐπανέρχονται
ἐκ νέου. Τὰ πυκνότερα χαμόκλαδα, αἱ ἀποτομώτε-
ραι κατωφέρειαι, οἱ γυμνοὶ βράχοι, δὲν εἶναι παντε-
λῶς ἐμπόδια διὰ τοὺς ὠκύποδας καὶ νευρώδεις ἱπ-
πους των, τῶν ὁποίων διασχίζουσι τοὺς λαγόνας διὰ
τῶν καπιτερῶν ἀναβολέων, ἐνίοτε δὲ συνενοῦνται σω-
ρηδόν, καὶ ἐφορμῶσι μετὰ σφοδρότητος κατὰ τῶν
πιζῶν, ἐάν τις ἐχθρὸς αὐτῶν πέση, χύνονται κατ'
αὐτοῦ καὶ ἀκροτηριάζουσι, κινούμενοι πρὸς τοῦτο ὑπὸ
τοῦ ἀγρίου αἰσθηματός των καὶ ἀποκόπτοντες τὴν
κεφαλὴν, τὴν κυριεύουσιν ὥς τι τρόπαιον, καὶ κρεμῶσιν
αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐφιππίου των. Λαμβάνουσι κατὰ τὸν
αὐτὸν τρόπον ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοὺς πληγω-
μένους των καὶ τοὺς φονευθέντας, ἵνα μὴ μείνωσιν,
εἴτε ζῶντες ἢ ἀποθαμμένοι εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ
ἐχθροῦ.

Οἱ Ἀραβες διετήρησαν τὸν τρόπον τοῦ πολυεμῖν
τῶν ἀρχαίων Νουμιδῶν, τῶν τόσον συνεχῶς ἀναφε-
ρομένων ὑπὸ τῶν Λατίνων ἱστορικῶν. Ἐν Ἀλγερῷ
οὐδέποτε ἦλθον εἰς σύγκρουσιν μετὰ τῶν γαλλικῶν
στρατευμάτων, καὶ πάντοτε διελύθησαν εἰς τὴν πλη-
σίαν τῶν εἰρήνων των, τοὺς ὁποίους ἤρχοντο ἐπει-
τα νὰ βλάψωσιν. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ, εἰς μυρίας περιστά-
σεις ἐπέτυχε ἀρίστη· ἄλλως τε οὐδὲν ὄνειδος λογι-

ζετοῖ παρ' αὐτοῖς ἡ φυγὴ καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ
πεδίου τῆς μάχης.

PENΩ Δ'ΟΥΙΑΒΑΚ.

Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης εἰκόνης παριστανώμενον
ὥραϊον τοῦτο παιδίον, ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἀντικείμενον
συνδιαλέξεων ἀπάσης τῆς Παρισινῆς κοινωνίας, ἐν-
δεξον ἀναφανέν ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἐκ τῆς κοιτίδος ἐξό-
δου του, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς σπουδὰς του ὑπὸ
τῆς λάμπειας τῆς ἀκαδημαϊκῆς δάφνης. Ὁ 'Ρενῶ
δ' Οὐιλβάκ ἐγεννήθη εἰς Μομπελιὲ τὴν 3 Ἰουνίου
1829. Ἦν δὲ τυρλὸς ἐκ γενετῆς, πλήν κατ' εὐτυ-
χίαν ἡ αἰτία τῆς τυρλότητός του ἦν ὁ καταβράχτης,
νόσημα, ὃ ἡ ἐπιστήμη εὐκόλως τὴν σήμερον ἱα-
τρεύει. Τετραετὴς ὑπέκυψεν εἰς ἐγγχείρησιν ἐπιτυ-
χεύσαν ἐντελῶς διὰ τὸν ἑνα ὀφθαλμόν, μετ' ὀλίγον
ὕπερχειώθη καὶ διὰ τὸν ἄλλον.

Ἐκ τῆς τρυφερωτέρας αὐτοῦ νεότητος, καὶ πρὶν
ἢ εἰσέτι ἐννοήσῃ τὴν χρῆσιν τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ
αἰσθητικῆς, τὸ μουσικὸν αἶσθημα εἰς τὸν 'Ρενῶ δ'
Οὐιλβάκ ἐγένετο καταφανέστατον καὶ αὐτοδίδακτον, καὶ
εἰς πενταετὴ ἡλικίαν δὲν ἀμφίβαλε τις περὶ τῆς ἀ-
παστολῆς τοῦ παιδίου τούτου. Δὲν ἤξευρεν εἰσέτι νὰ
γράψῃ μουσικῇ, καὶ ἐν τούτοις συνέθετε μελωδίας
πλήρεις ἀφειλείας καὶ χάριτος, τὰς ὁποίας ἄλλοι
καθ' ὑπαγόρευσιν ἐμονιμοποιεῖον, καὶ τὸ παραδοξότε-
ρον ἐστὶ, ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ ἐκείνου αἰσθη-

ματος, ὅπερ εἶναι ἡ ἐνδειξις ἐκλεκτοῦ τινος διοργανισμοῦ, εὗρισκε καὶ συμφωνίαν ἀπὸ τοῦδε ἵνα συνοδεύῃ τὰ ἄντικα ταῦτα ἐξερχόμενα ἐκ τῆς νεαρᾶς φαντασίας του.

Ἐκτοτε ἀκαταπαύστως ἀνεπτύσσεται. Ἀγωγή δὲ αὐστηρὰ ἐνίσχυσε τὴν ψυχὴν του, ποικιλία γνώσεων ἐξέτεινε τὸ πνεῦμά του, καὶ, βοηθεία τῆς φύσεως, ἐποίησεν ἄνδρα εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, εἰς ἣν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι εἰσὶ παῖδια.

Δεκατριετὴς περίπου ἔψαλλε λειτουργίαν ἰδίας του συνθέσεως, μετὰ πολλῆς εὐνοίας ὑποδεχθείσης ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Δεκαπενταετὴ δὲ σχεδὸν ὅλη, δεκατόσοι ἀκροαταὶ τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας ἐχειροκρότησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ διάφορα τεμάχια μελοδράματός τινος εἰς δύο πράξεις, ἐπιγραφομένου ἡ Αἰγυπτία.

Αἱ τόσον λαμπραὶ καὶ τόσον κινδυνώδεις ἐπιτυχίαι πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσωμεν δι' ἐν πνεῦμα νεαρὸν, εὐτυχῶς δὲν τὸν ἀπέτρεψαν ἀπὸ τὰς κοπιαστικὰς μὲν ταύτας, ἀλλ' ἀναγκαίας σπουδὰς, καὶ ἀνελπίτων δὲν δύναται μελοποιεῖς τις νὰ γίνῃ ἐντελής. Τεθεῖς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κ. Χαλεροῦ, ἠκολούθησε βῆμα πρὸς βῆμα τὴν χαραχθεῖσαν ὁδὸν ὑπὸ τῶν διδασκάλων τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐκπύχθη ἱκανὸς εἰς διπλοῦν σταδίου, καὶ εἰς τὸ μουσουργεῖον καὶ εἰς τὴν ἀκαδημίαν. Ἀλλ' ἔκτοτε δὲν ἠκούσθη τι περὶ αὐτοῦ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΔΗΜΟΤΙΚΑΙ

Ο ΧΕΙΜΩΝ.

Βαρὺς χειμῶνας πλάκωσε
Τὰ μαῦρα τὰ κοπάδια·
Μηδ' ὁ τσοπάνος ὄφρελος
Κανένα δὲν ἔμπερεῖ
Γὰρ τὰ τοὺς κάμη ὁ δύστηνος,
Μηδὲ καὶ τὰ χειμάδια·
Ἀπὸ παρτοῦ ὁ θάνατος
Τὰ πρόβατα καλεῖ·

Καὶ ὅλο φοφοῦν τὰ δύστηνα
Καὶ ὅλο ὁ τσοπάνος κλαίγει,
Τὴν μοῖρά του τὴν ἄμοιρον
Καὶ ἀτός του καρτερεῖ,
Καὶ ἀπὸ τὸ πάθος τὸ ἄπειρο
Τοῦ χάρον ὁ δόλιος λέγει
Πάρε καὶ μέγα, χάρε μου,
Μαζὺ μὲ τὸ μαντρί!...

Ὁ μαῦρος εἶχε ξέχωρα
Ἀπ' ἑλ' ἀγαπημένα
Δύο πρᾶτα, ποῦ τὰ χαίροντο
Σὰ δύο του παιδιὰ,

Καὶ τὰ ἐβλεπε παράξενα
Τὰ δύο τους φιλιωμένα,
Καὶ ἀκόμη τὰ χαϊρότουνα.
Πλὴν πέρας' ἡ χαρά!...

Ὁ κρουσταλλένιος θάνατος
Τὸ δρέπαρό του βάζει,
Καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια του
Τὸ ἔρα του ἀγρί.
Τοῦ κάκου κλαίγει ὁ δύστηνος,
Τοῦ κάκου τὸ φωνάζει,
Μαζὺ του μιὰ ἐκλαψε
Πρατῖνα μοναχὴ.

Ἡ μαῦρη αὐτὴ, ἡ ἔρημη,
Δὲν τρώγει, δὲν κοιμάται,
Μόνο βελάζει ἄγρια,
Στὸ ἔρημο βουνί·
Καὶ ὅλο ζητεῖ τὸ σύντροφο,
Καὶ ὅλο περιπλανᾶται,
Καὶ ὁ βοσκὸς κατόπι της
Τοῦ κάκου τὴν καλεῖ.

Τέλος καὶ αὐτὴ ξεψύχησε
Εἰς τοῦ βοσκῶν τὰ χέρια.
Τσοπάνε, ρίξε σίδερο
Στὴ μαῦρη σου καρδιά!
— Ὅχι... παππάδες γλῶσσα,
Φέρτε μου καὶ ξεψέγρια·
Τὰ πρόβατά μου ἦτον·
Ζωὴ μου καὶ λαλιά!...

Στὴ στρούγκα του ἐπάγαινα,
Βαρὴα συλλογισμένοι,
Οἱ φίλοι του τὰ κλάψουνε
Τὰ πάθη του μαζὺ·
Καὶ βρίσκουν στρούγκα ἔρημη,
Καὶ ἀγρία κοκαλιασμένα
Καὶ ἀρτίς τὸ δόλιο σύντροφο,
Βρίσκουν πλατεῖα ταφῇ,

Ποῦ πάνω της ἐφύτρωσε
Ἐνα θηριὸ πλατάνι,
Καὶ ἀπὸ τὰ δύο πλάγια της,
Δύο μικρὰ κλαδιά·
Θυμῆθηκαν κυττῶνάς των,
Κ' ἐκλαψαν τὸν τσοπάνη,
Ποῦ εἶχε τὰ δύο πρόβατα
Γιὰ πάντα του σιμά.

Κ. Κ.

Τὸ ἀκόλουθον δημῶδες ποίημα ἐλήφθη εἰς τῆς δημοτικῆς Ἀνθολογίας τοῦ Κυρίου Μ. Λελέκου, ὅστις τὸ ἤκουσεν ἀπὸ στόμα νεάνιδος, αὐτῆς τῆς ποιητρίας, εἰς τὸ Ἀγιογέριον τῶν Κλειωνῶν, Σερφίας Μιζύου κλειμένης.